

Amics per sempre

Una imatge de l'arribada de la torxa olímpica a Reus, el 1992 | Cedida

L'altre dia, la meva néta gran em va enviar un WhatsApp amb una foto en què es veia una espectacular plaça del Mercadal. La imatge mostrava la festa que vam celebrar amb l'arribada de la torxa olímpica a Reus. Em va fer un munt de preguntes i jo, uns dies després, encara estic passejant per les respostes.

Efectivament, aquella foto em va resultar molt emotiva i em va fer pensar en tota la història prèvia a aquell memorable moment i, sobretot, en l'esperit de l'olimpisme que, des del meu punt de vista, tant útil ens fóra hores d'ara: les banderes com a símbol de la participació col·lectiva.

No només vaig rebre aquella foto de la meva néta, sinó que en vaig rebre unes quantes més i vaig poder comprovar que les xarxes, àmbit que no domino en absolut, anaven plenes de records d'aquell esdeveniment que va situar Barcelona, i tot el que representava, com a nucli d'atenció mundial.

Efectivament s'estan celebrant els Jocs Olímpics de Tòquio i, en aquest any tan estrany, molts no hem pogut evitar recordar l'efemèride que vàrem viure amb tanta passió fa 29 anys. Una de les fotos mostrava l'atleta reusenc Gaietà Cornet pel carrer de Monterols, on quasi només es veia la torxa, el propi Gaietà que la portava, una atleta local al seu costat i quantitat de persones gaudint del moment. Simplement bestial.

Aprofitant el record, crec que és de justícia afegir els esforços realitzats per tantes persones, a fi d'aconseguir que el nostre territori tingués un rol en les olimpíades. Al cap i a la fi, aquella il·lusió i

aquell esforç són el que més m'ha vingut present al cercar en els records. Els primers que es van bellugar, i amb molta empenta, van ser un grup de persones al voltant del món de la vela. Estaven convençuts que el golf des de Salou cap a l'Ebre, amb centre a l'Hospitalet, era un lloc magnífic on celebrar les proves de vela. Ens van seduir a molts, però no ho vàrem aconseguir: hi havia diverses poblacions de costa que defensaven la seva candidatura i la pròpia Barcelona no hi va voler renunciar.

Quan vàrem saber que l'hoquei seria esport d'exhibició, un altre grup de persones es van posar en marxa. Vull recordar especialment el paper del Manel Domenech, l'Antonio Martra, que ens han deixat, i del mateix Joan Sabater. Quin trio que formaven. Ens van ajudar molt, a aconseguir una certa complicitat de la Federació Internacional de Patinatge. Aprofitant la celebració de l'assemblea de la Federació Internacional de patinatge, que es va celebrar a Suïssa, vàrem preparar una presentació de la candidatura de Reus. Vam ser l'única ciutat candidata que ho vàrem fer, per la qual cosa jo vaig rebre una trucada per emprendre accions sense comunicar-ho al COOB, però estic segur que va permetre que Reus fos subseu olímpica, encara que compartida.

Quin orgull, haver pogut gaudir de tota aquesta moguda col·lectiva que van significar els Jocs del 1992. Tot i que alguna de les persones que exerceixen la política avui al nostre territori em pugui taxar de nostàlgic, vull posar especialment en valor el concepte de col·lectiu. Ningú sobra, ningú fa nosa, ni els crítics, ja que escoltant i dialogant assolirem l'èxit col·lectiu desitjat. Aquells Jocs van ser un èxit indiscutible, avui són un gran record que ens omple d'orgull. Nosaltres hi érem i volem ser *amics per sempre*.

Josep Abelló